

Pavel Růžek

Bez kůže

MIS.

BEZ KŮŽE

Pavel Růžek

Bez kůže

Praha 2010

BEZ KŮŽE

Copyright © Pavel Růžek, 2010

Photo © Pavel Růžek, 2010

Epilogue © Viktor Šlajchrt, 2010

Czech edition © dybbuk, 2010

ISBN 978-80-7438-020-4

L.B.B.L.

Do Ústí mě nevzali; možná proto, že jsem se tomu chlápku u přijímaček, jak jsem byl zvyklej na Plzeň a lidi typu Ammer-Reed, snažil při takovém všeobecném pohovoru vysvětlit, že bratrská pomoc spřátelených armád zas tak úplně bez vady nebyla, protože jsem na vlastní oči viděl, jak sundali chlápka z kola a to kolo mu vzali, a když se chlápek rozčiloval, tak ho zastřelili. (To jsem teda jenom slyšel, ale byla to určitě pravda.) Politruk řekl, že o tom teda neslyšel, a že jsem maoista. A tak jsem začal pracovat v Chemických závodech československo-sovětského přátelství v Záluží, kde mi máma přes známého kádrováka opatřila místo technického překladatele a tlumočníka.

Byla to šílená továrna, velká jak město, dělalo v ní asi 10 000 lidí; a aby toho nebylo málo, rozhodli se přistavět vedle petrochemii. Tam, kde je dneska ta změť kolon a trubek a všelijakejch zásobníků a mezizásobníků a sacích odlučovačů a fluidních sušičů a dekantačních nádob různějch stupňů, tak tam nebylo vůbec nic, jen zelená louka, modřej dřevěnej barák a v něm červeněj projekt, kterej do neskutečnejch detailů popisoval budoucí jednotku na výrobu umělý hmoty. A Altmann, šéf, teda vedoucí celého toho podniku. Já byl jeho první zaměstnanec. A připadal jsem si jak v Jiříkovo vidění: měl jsem vlastní kancelář, stůl, telefon, ten nejmodernější psací stroj, všechno fungl nový, a ze skladu jsem si moh fasovat papíry a kopíraky a sešívačky a vůbec cokoli, a v neomezeným množstvích, protože objednávky jsem si vypisoval sám a Altmann mi je

vždycky podepsal, aniž by je čet; objednal jsem si taky všechny možný slovníky a technický encyklopedie, ale ty mi byly nakonec víceméně k ničemu, protože jak jsem zjistil, v CHZ ČSSP se používal naprosto specifický jazyk, který slovníky nezaznamenaly. A tak jsem s každou neprobádaností chodil radši za technikama do starý továrny – teda vlastně, telefonoval jsem jim.

Projekt byl asi tuna papírů v červených deskách z umělé hmoty. Vyplodili to Japonci, vozili to prej po celém světě, no a já to měl přeložit. Ze začátku to bylo dost krušný, ptal jsem se třeba i, co je batch scale nebo kondenzátor, ale pak jsem si zvykl a začal to celý dokonce i nějak chápat, a tak už to šlo. Nejhorší byly výkresy, z těch jsem blběj nepřestal bejt nikdy.

Barák byl zatím prázdný, přiváželi nábytek, stoly, skříně, registračky, nádoby, kávový servisy, stohy šanonů, a všechno se to muselo evidovat, objevili se první další zaměstnanci – podvedoucí, za nima pak přicházeli jejich známí, a o všech bylo nutný vést osobní záznamy. Výstavba petrochemie, nebo jak se to celý jmenovalo, měla 3 části: výstavbu polypropylenu, výstavbu polyetylenu a výstavbu etylenovodu, což byla roura vedoucí přes hory do Německa, nebo spíš z Německa. Každá ta parta měla svého vedoucího, a že to byly hodně lukrativní místa: zatímco já byl placenej v T9, měli oni T15ky (věděl jsem to, dělal jsem jim píchačky), takže brali tak třikrát víc než já; a Altmann měl ještě víc. A tak nebylo divu, že těchhle funkcí se ujímali většinou pěkný pitomci (až jsem se pak divil, že se ta výrobna skutečně postavila). Hlavní kvalifikací bylo samozřejmě členství v masový straně a úspěšně zvládnuté prověrky, což měl ale kdekdo; dalším předpokladem byla míra zasloužilosti, což nebylo nic jinýho než počet let proprdných na jednom místě. To asi hrálo hlavní roli, protože jinak už by bylo úplně mimo chápání, že se vedoucím výstavby polypropylenu moh stát takovej monstrózní idiot, jako byl Jaroslav Hanousek, který byl z Dobroměřic, kde měl na zahradě jahodovou plantáž a nezajímalo ho v podstatě nic jinýho než zavlažování jahod; když jsem

měl vyplnit jeho osobní kartu a ptal jsem se na členství v politických a jiných organizacích, napsal mi vedle dalších asi 15 zkratk i ČSSP. Zapochyboval jsem, jestli taková organizace vůbec existuje, jestli nemyslí spíš SČSP. Ale on vytáh průkazku do závodu a tam mi červený na bílém ukázal, že má pravdu. Byl tak blbej, že emběčko, kterým se přepravoval mezi Dobroměřicema a Zálužím, si stavěl vždycky přesně na to místo za barákem, kde tak 2x do týdne prasknul parovod a vzniklo jezero vařící vody, takže Hanousek nemoh k autu a čekal, až voda vychladne. Ale co se dalo dělat, když do továrny nastoupil 24. května 1945. Byl vyučeněj kuchař. Jedním z mála slušných a trochu inteligentních lidí byl na petrochemii Altmann. Ten mi netykal a vyhýbal se i dalším soudružským nechutnostem. Jenže neměl sekretářku, nemoh si pořád vybrat, a ostatní se zabývali hlavně tím, jaký budou mít na dveřích cedulky, takže jedinej, kdo zbejval na všechnu administrativní a komunikační a logistickou práci, jsem byl já. Jeden čas jsem jim chodil i pro svačiny. To ještě stál kus Záluží a byly to docela pěkný procházky, v konzumu jsem si dával od cesty lahvičky a připomínalo mi to tam atmosférou Konobrz. Nebo Podhora, vedoucí etylenovodu, prohlásil, že potřebuje auto, aby moh vyrážet do terénu a sledovat průběh prací. Tak jsem mu šel koupit gazíka. Chodil jsem do tiskárny a normovacího střediska a do „pentagonu“, kde byla podatelna, sháněl jsem všelijaký organizační a bůhvíjaký řády, telefonní seznamy, sbírky zákonů, většinou se to všechno zrovna předělávalo nebo psalo nový, nebo mě posílali jinam – lítal jsem po celý továrně jak debil, až jsem si pak koupil kolo. Na překládání jsem skoro neměl čas.

Ale pak to začalo „nabírat obrátky“, jak se vyjádřil Altmann – v baráku už byly všechny kanceláře obsazený, každý ze šéfů i šéfků měl svou vlastní sekretářku, a já měl najednou času až moc. Někdy jsem se až nudil a vzpomínal na Plzeň. Dělal jsem od 7 do 3 a to mi dost vadilo, protože se stávalo, že třeba už ve 12 mě práce přestala bavit, a i když jsem věděl, že ten den už nic neudělám a budu tam tím pádem zbytečně,

musel jsem kvůli pitomým píchačkám tvrdnout v kanceláři do 3, jako ostatní.

A tak mě docela potěšilo, když mi Altmann jednou řek, že v pátek s ním pojedu na služební cestu do Prahy, že tam bude nějaký jednání s Japoncema o těch expertech, co už sem brzo přijedou pracovat, a já že mu budu tlumočit; že to bude v Alcronu a pojedeme autem. Tak jsme jeli. Altmann celou cestu vykládal o práci; byl do tý továrny zamilovanej. Byl z Bíliny a myslím, že jestli měl zahradu, měl na ní její zmenšeninu. Jednou jsme šli z oběda, bylo vedro, dusno, chemička smrděla jak tisíc chcíplejch čertů, kolem jen samý komíny a potrubní mosty a hučící, syčící, kouřící výrobní haly – a on se najednou zastavil, zadíval se k obzoru a tvář se mu rozzářila, když s rukou vztaženou jak mystik řek: „Není to krása? Jedna kolona hezčí než druhá!“ Hm.

V Alcronu nás zavedli do salónku, kde sedělo asi 5 Japonců a 5 Čechů. Čekali na nás. Začalo jednání. Měl jsem z toho trochu strach, čekal jsem nějaký technologický zapeklitosti – ale experty hlavně zajímalo, kde a jak budou ubytovaní, jak budou vybavený pokoje a jak daleko to budou mít do práce; zvlášť jeden zdůrazňoval, že když nebude mít ledničku a vařič, nikam nejede. Takže to bylo v pohodě. Altmann mi už předem řek, že všechno jídlo a pití tam bude zadarmo, tak ať se nežinýruju, tak jsem se nežinýroval a docela jsem se tam picnul. Pak jednání skončilo, Japonci se fakt uklonili a my vyšli na ulici, kde čekalo auto.

A mě najednou napadlo, že do práce musím až v pondělí, že před sebou mám 2 volný dny, a co budu dělat doma? Tak jsem Altmannovi řek, že si udělám pražskej víkend, že tu mám nějaký příbuzný, kde můžu bydlet, a že už jsem je dlouho neviděl, tak odjel sám.

Bylo ještě dopoledne, Brož právě vstal. Neviděl jsem ho od té doby, co jsme se vrátili ze Sázavy (teda já se vrátil, on tam ještě den zůstal, aby natřel tu chatu; musel jsem do Ústí na příjímačky). Vlek jsem se tenkrát po Praze bos, protože se mi

rozpadly boty, bez peněz, protože jsem žádný neměl, a opovrhován, protože jsem vypadal jak pralesní muž. Nechali mě cestovat zadarmo vlakem a nějaká žena mi dala chleba se salámem. Dneska jsem vypadal jinak. Když mě Petr uviděl, chvíli koukal, zaraženě si mě prohlížel, možná si říkal, tak jsou tu konečně z Osla nebo z Louvru, ale pak mě poznal a mírně se podivil, kde se tam najednou беру. „Ty vole! a kde máš vlasy?“ Myslel, jak jsem byl oblečenější, že jedu někomu na svatbu. Tak jsem mu všechno vysvětlil, co jako dělám a tak, a že jsem k němu přijel na víkend na návštěvu. Řek Jasně, jen s Blanche že prej jsou domluvený, že pojedou do Radlic na koníčky, že na ni čeká, až přijde ze školy, ale na koníčky že se dá jet jindy a čekat můžem na proti. Napsal jí vzkaz, strčil ho za dveře a šli jsme k Medvídkům.

Petr se nezměnil. Jen prej prožívá krizový období, protože ten známější komunista, co mu občas dohodil nějakou zakázku, emigroval do Patagonie, tak už prodal všechno, co se dalo zpeněžit, a s Blanche trlou bídu s nouzí. Řekl jsem mu, že já teď mám peněz dost, tak ať jí a pije co hrdlo ráčí. Bylo vidět, že u Medvídků dlouho nebyl; ptal se, co v tý továrně vlastně dělám. Když jsem mu říkal o projektu, řekl, že by nebylo marný to celý i s výkresama ofotit a střelit do Alžíru a vypálit Japoncům rybník. Vzpomínali jsme na Plzeň. Brož říkal, že ot to měl spočítaný, protože se narodil dvaadvacátýho druhý v roce dvacet dva v dvaadvacet hodin dvaadvacet minut, a to je pak těžký. Navíc si vzal anoretičku. Tak že mu to docela přál. Čekali jsme do 2.

Linda přišla ještě s nějakou kamarádkou, a byly rozkošný s těma jejich aktovkama a prstama od inkoustu a starostma o písémku z latiny, kterou psaly poslední hodinu. Byly už ve druháku a daly si bílý víno a banánek v čokoládě. Linda bydlela v Jilský, opravdu jen pár kroků od toho nároží, kde bydlel Brož, za kostelem v historickém domě s širokým vchodem a sochama na schodišti, kde měli obrovské byt s krbem a starožitným nábytkem a spoustou obrazů. Když jsem tam poprvé spal a Linda mě pokradmu vedla k sobě do pokoje, až dozadu, bylo to, jako bych procházel setmělou galerií. Její matka, pracovala

v ČTK, pocházela z Wisconsinu, ale v Praze byla už dlouho resident, žila s nějakým Orientálcem, a tak byt byl věčně prosycený nějakou exotickou vůní. Linda se opravdu narodila v letadle a jmenovala se Linda Blanche Bastiani Leef, měla zelenou občanku, ale česky mluvila celkem normálně, asi tak jako anglicky. Nikdy se mi opravdu nelíbila, byla malá, zato při těle, měla obrovské zadek a obrovské kozy, to právě jako magnet, kromě šance, že až přijde čas, stane se občanem imperialistický mocnosti, přitáhlo Brože, proto ji tolik miloval – v obličeji byla na svůj skoro ještě dětský věk vážná, temná, hluboká, měla výrazné oči a dlouhý, splývavý vlasy. Nikdy jsem ji neviděl vzteklost. Ani teď jí podle všeho nevadilo, že se mění plány, jen když ji Brož obral o zbytek kapesného, aby bylo na koňak a na doutníky, nedávala mu ty peníze s radostí. Asi to nosila v sobě. Když se později, na podzim, sama sebe ptala, jestli Brože milovala, nebo proč s ním vlastně chodila a spala a to všechno, řekla mi, že se ho někdy bála, ale ráda ho měla, protože ona taky není normální; až potom prej, ke konci, když všechno už bylo jen bizarré, ho ráda neměla.

Mě si skoro nepamatovala, spíš o mně jen věděla z Brožových řečí, tak se vyptávala, odkud jsem, co dělám a tak. Ta její kamarádka, Lída, ale tak prej jí nikdo neřek, pro všechny byla Bída, řekla, že v tom obleku vypadám jako diplomat. Brož řek, že to je teda dobrý, a chtěl, abych vstal a ukázal pindika, že Blanche ještě kromě toho jednoho žádnýho neviděla, a Bída že neviděla vůbec žádnýho. Bída byla oproti Lindě křehká, bledá, se slámovými vlasy do culíků. Bydlela v Někázance, její otec byl nějaký zakázaný advokát, matku vyhodili z televize a oba odjeli na víkend někam pryč, takže Bída byla sama doma a mohla jít k Brožovi. Linda šla domů, hodit si tam tašku a říct, že bude spát u Bídy; a tak jsme vedle v bufetu Metro nakoupili nějaký víno a další věci a přesunuli jsme se k Petrovi na mejdan.

Brož doma opravdu už skoro nic neměl. Prodal i knížky a obrazy, dokonce barvy, aby přežil, zbyl jen holej nábytek

a pár skutečných nezbytností, jako třeba skleničky. Vyprázd-
nili jsme jich ten večer požehnaně, a chvilka jsem si tam
připadal jak ve filozofickém kroužku. Na tak mladý holky
měly obě gymnazistky zvláštní zájmy a hloubaly o věcech,
který bych nečekal. Padaly výrazy jako defétismus, predesti-
nace, děja vu, jména a díla, o kterých jsem v životě neslyšel,
Genet, Slova, Munch, Černý beránek, Hlad a Hamsun, Druhý
pohlaví, řešila se otázka svobody jednotlivce ve vztahu k ne-
svobodný společnosti, hloubky existenciálního strachu, smy-
slu absurda a nohou v praku. Poslouchal jsem a kecal nesmys-
ly. Holkám se to líbilo; ony se mi líbily taky, jak byly zapálený
a malý a sečtělý a opravdový. Byly vzdálený sestřenice. Brož
znučeně cucal doutník. Jak jsem pochopil, vyličil mě jako prav-
děpodobně největšího žijícího evropského básníka na východ
od Dortmundu. To mi samozřejmě lichotilo, a kecal jsem o to
víc. Když jsem se dostal k přirozenému nonkonformismu, Brož
se ušklíbnul a zeptal se, co jsem to za nonkonformistu, když
nechci ukázat pindika. Musel jsem uznat, že má pravdu. Brož
diskusi shrnul floskulí, že za všechno může Nixon, a kejvnul
na Blanche, ať jde spát. Linda se zvedla a zamávala a zavřeli
za sebou dveře. Divně jsme osaměli; ne že by nastalo trapný
ticho, naopak – Bída mi vyprávěla o škole a o rodičích, o roze-
přích s mladší sestrou a nespravedlivým latinářem, z ulice ob-
čas zaskřípěla tramvaj – a ona, s užasle vzrušenou a nevěřící,
dychtivou tvářinkou a tenkými rty pobledlými, v kostičkovaný
blůzičce a sukýnce po kolena, ulpívala na mně průzračnými
očima, *byla* malá holka, když se odvedle ozval tygří řev a dra-
hou dobu nepřestával přerývaný v divých přírazech – dělala,
že neslyší, neposlouchá, proč taky, copak se to nedělá?, dětsky
vázná a důkladná, popisovala Munchův obraz o nutnosti roz-
hodnutí, nezbytnosti osudové volby, a jiný o dívčí touze a stra-
chu, v kterých prý se našla. A stejně jako neslyšela, jak její ses-
třenka souloží s čertem a nedětsky při tom křičí, nemyslela ani
na širokou postel pod oknem, do který se mnou ulehne a zbaví
se strachu. Bylo dávno po půlnoci, když jsme zhasli a potmě

se svlékli. Ve svitu lamp zvenku jsem viděl její štíhlé tělo; a pak jsme tiše leželi vedle sebe tam na rohu Na Perštýně, a nakonec jsme usnuli. V životě by mě nenapadlo se jí dotknout.

Druhej den byla sobota a Linda navrhla tour of Lesser Town that she adored. A tak mi ukázali Karlův most, na kterým Brož jednou našel kabelku nějakýho arabskýho maharádži a odnes mu ji do hotelu a on mu z vděčnosti půjčil na 3 dny svou oblíbenou konkubínu, a Malostranský náměstí a Malostranskou Besedu, kde Brož hrával s Tibitanzlem a jeho bráchou na foukací harmoniku, než Jiří spáchal sebevraždu skokem do jícnu smrti, schody k Hradu a Zrzavýho, jak koukal z okna, a Nerudovku a U.S. Embassy a nějaký uličky a kostel a zahrady – připadal jsem si jak pitomej turista, ještě že na každým rohu byla hospoda. A tak jsme byli U Trojek a U Schnellů a U Krále Brabantskýho, pod těma schodama právě, odkud jsme viděli Zrzavýho v tý jeho čepičce, koukal z takový zdi, v který bylo okno, a hlavně U Glaubiců, a Brož měl všude známý, s kterejma mě seznamoval, říkal, že jsem „básník ze severu“ – a já si připadal blbě, nepatřičně v tom kvádru, co jsem měl na sobě, musel mít, protože jsem nic jinýho neměl, a Petr taky ne, a i kdyby, tak by mi to bylo malý. Protože všechno to byly totální máničky, nejenom zjevem, byli to normálně zvláštní lidi a já si tam připadal jako pěst na oko. Byl jsem jak cizinec, brali mě, ale cejtil jsem, že tam nepatřím. Jako bych mluvil jiným jazykem. A tak jsem byl nakonec vděčnej Bídě, že se mnou sedí na konci stolu a říká mi, že se jí se mnou dobře povídá.

Dobře.

Skončili jsme zas v Metru a zopakovali pátek; v neděli jsem se probudil někdy odpoledne a Petr, seděl v křesle a díval se na mě, mi řek, že není co kouřit. Holky byly pryč. Podíval jsem se do peněženky a zjistil, že mám tak akorát na vlak. Petr přesto přines z bufetu cigarety a pár flašek plzeňskýho, při kterým jsme se rozloučili. Řek jsem, že se ozvu nebo přijedu. Petr řek, že bude rád.

Linda mi v jednom dopise napsala, že mě z přátel měl nejradši. Nevím proč. Ale já ho měl rád taky.

V továrně se začalo budovat. Přijeli bagři a jeřábi, zaryli se do země a vztyčili se k nebi, a hned bylo na světě radostnější a práce šla líp od ruky. (Skvělá fráze!) Hanousek sháněl slámu pod jahody, Podhora se kochal na horách z gazíku, Altmann dělal nohy sekretářkám a vodil je ke kolonám cestou z oběda a já si lámal hlavu nad Stripping Tower a Mixing Drum Bottom Cooler. Pak před barákem vyhrabali kosti, narazili na masovej hrob. Práce se zastavily. Nejdřív se myslelo, že jsou to mrtvý komunisti, nějaký pochod smrti z 2. sv. války, nebo oběti amerických bomb, který sem padaly jak houby po dešti na jejím konci, když továrna byla ještě STW neboli Hermann Göring Hydrierwerke (proto jí taky můj děda v životě neřek jinak než „hydrák“), ale nakonec se zjistilo, že šlo nejspíš o normální lidi, křesťany, oběti hladomoru nebo moru z 16. století. Na autech to vozili pryč. Sralo mě to tam čím dál víc. Brož navíc říkal, že je hřích pohřbívat talent v chemický továrně, a měl asi pravdu, tak jsem občas v práci psal za státní peníze – Freak-out Vol. 7. Pak se tam objevili Japonci a štěbetavou angličtinou chtěli všechno od interoffice communication coverage po paper-clips. Připadal jsem si zas jako office boy a byl jsem z nich over the moon. A tak mě docela potěšilo, když jsem, někdy na začátku léta, dostal dopis od Lindy. Psala, že ode mě dlouho neslyšela a že by ji zajímalo, jak se mám a co dělám, a že by bylo wonderful, kdybych si našel čas a přijel to spend a couple of days in Prague, kde se na mě nejenom ona těší. Petr k tomu tuší připsal: Come to get tipsy to the Golden Fucking Capital City of Leninland Appendix. Tak jsem poslal telegram a v pátek do Prahy jel.

A byl to báječný víkend, byli jsme v zoologický, kde jsme viděli pářit se tygry, Bída se červenala a Brož byl u vytržení, protože to je prej vzácnost, normálně svědky nesnesou, a viděli jsme nosorožce, jak se válí na zádech, kůže mu šustila a chrasťla jak zmrzlej brusnej papír, a krmení hadů, morčata a křečky

krčící se v rozích terárií se strachem a smutkem v očích, tak už je po všem, stočený, nevinný bestie mžourající, krvavý čumáčky, pacičky čouhající z rozšklebenejch tlam – Bída se mě držela za ruku a zavírala oči, Linda hleděla vážně, temně, upřeně poučena během světa, a Petr přebíhal od jedný kóje ke druhý, aby stihnul všechny popravy – a venku trochu mrholilo a já byl normálně oblečený a byli jsme se podívat v Bohnicích na blázinec a lidi byli blíž, a já se Brože zeptal, jak se s Lindou vlastně potkali, a on mi vyprávěl, jak kdysi v celý Austrálii jezdily jenom dvě auta a srazily se na nějakým rohu, protože oba řidiči byli namol, a U Glaubiců mě kdosi poznal a pozdravil, a v Metru už se ani neptali, co chceme... A příští víkend jsem tam byl znova, a pak jsem tam jezdil víceméně pravidelně.

Při jedný z těch návštěv se mi rozbil zip na poklopci. Prasknul prostě a nedalo se s tím nic dělat. Byli jsme zrovna na Staroměstským náměstí, smáli se nějakým čínským turistům, který vypadali jak vypadlý z jedný mámy, měli dokonce stejný odznaky na čepicích, a Brož říkal, že založí vlastní republiku, že už ho tenhle stát sere, že má vymyšlenou ústavu a vlajku, kterou bude vždycky ráno vyvěšovat z okna za zvuků absolutistický hymny, a jestli se stanu občanem Christylandu? Byly to starý levisky a bylo dost blbý s tím chodit. Naštěstí to bylo kousek od Jilský, tak holky skočily pro safety pin a sešpendlily mi to. Bylo to lepší. Ale ještě za 5 let, když za mnou přišla do Bezdruzic a prováděla to nekonečně smutný fellatio, jsem měl podivnej pocit. Večer s Brožem zmizeli vedle hned, jak jsme přišli, tak jsme u vína seděli s Bídou sami. Povídali jsme si o Černým beránkovi, říkala, jak jí ty morčata tenkrát v zoologický připomněly toho sežranýho králíčka, a co to muselo bejt za rodiče, odporný, hnusný, vždyť ta holka, říkala, neměla na světě nic jinýho, jak jí to mohli udělat? – a já najednou ucítil její ruku, jak se snaží rozepnout ten špendlík. Podíval jsem se na ni. Usmála se a špendlík povolil.

Svlíkla se. Nechtěla, abych zhasnul, sledoval jsem její štihlounký, světlounký tělo pokládat se na postel, a viděl jsem

touhu v jejích očích mísit se se strachem, sledoval její klín a břicho a ptačí ňadra zvedat se rychleji – když jsem k posteli přistoupil, dotkla se prstíky ztopořeného pyje. Nechala se líbat a laskat, ale když jsem na ni dolehnu, lekla se a vyskočila a oblíkla si kalhotky, a když si zase lehla ke mně, zašeptala, že je možná brzy. A nechala se líbat, laskat – válel jsem se po ní, třel – a ona, i když v kalhotkách, prováděla kopulační pohyby a měla ztuhlý bradavky; a když jsem se podíval, viděl jsem, že kalhotky jsou na tom místě vlhký, prostě mokrá díra se vcuclou látkou, vroubkovanou, překvapivě veliká na to, jak byla Bída útlá – a já do ní strkal to své blbý péro. Nevykřikla, nevzlykla, nic – já ani nevěděl, že jsem ji přefik. Nechala mě v sobě až do konce. Potom, s rukou mezi nohama, se zeptala, jestli si myslím, že by mohla otěhotnět. Nalil jsem si víno a prones asi nejpitomější větu svého života: „Každá holka může otěhotnět,“ řek jsem a věděl v tu chvíli nějak, že už jsem občanem Christylandu. Bída odešla do koupelny a vrátila se a oblíkla se a šla pryč.

Brožovi to, jak zaklaply dveře a on vylez taky s pérem venku, bylo hned jasný a měl ohromnou radost, že jsem se zachoval jako chlap a tu skoro příbuznou, nevlastní neteř nevlastní sestry, mu konečně odblanil.

Fiflenu.

To léto někdy jsem od Petra dostal zvláštní dopis: přepsal mi do něho dopis, kterej dostal od L.B.B.L. – hodila mu ho v 6 ráno do schránky a on z něj byl nadšeněj:

Ty spropadený pětníku,

ty tlustá otelená krávo! Že tě proklínám, you bet! Doufám, že se ti narodí veliké tele, kozo, odporná, hnusná, uhňápnutá svině. Já tě nesnáším, vy idioti! Všichni jste, ty Christophere, jeden z nejproklínanějších, já tě nenávidím! Silně tě nesnáším, vyrostl jsi omylem, jako jsi se omylem narodil. K čemu je ti polibek, blbe? Proč zrovna já mám olizovat ty tvý slizce vlhký pysky, hubo otlemená! Nikdy jsem po tom netoužila, nikdy jsem s tebou nechtěla spát. Je mi z tebe blbě, z tvých genitálů, pysků, těla

mladistvého. Zabil jsi mne, nic dobrého jsi neudělal. Jseš ďábel, satan, čaroděj. Tvůj něžně teploušskej ksichtík zdá se, umí pobláznit kdejakou krávu, ale já ti na něj kašlu. Málo jsem tě urážela, srabe, nesl jsi to s hlavou schovanou v ramenech, jako všechno z čeho máš strach. Svůj domov je mi tak odporný, jak mi Perštýn nikdy nebyl. Nechci je, ani nevíš, že jsem tě na rozloučenou chtěla uškrtit. Potvoro, věděls co se mnou děláš, já tě nechci, nechci tě ani málo vidět. Nebudu dělat nic, co mi poroučíš, kručínál, já jsem slaboch, půjdu, stejně půjdu. Já na tebe kašlu, já tě už nechci. Zkazils, cos mohl a tomu věř, bestie hubená, ulhaná! Hrej si, na, panenka, hrej si, ale už nebude hračka. Sebrali ti ji, už jsi na ni moc vyrostl. Potřeboval bys mít vylámané zuby kovovým dlaždičkama a dásně sedřené ocelovým rejžákem. Z něho se totiž dělá masová rejže, chcíplá kočko! Co povídáš, že nevíš, homosexuální kryso na měchačku, vždyť nevíš, co mluvíš, protože nemluvíš či neumíš. Protože ti nevěřím, já ti nevěřím až k zbláznění. Čím duchatější a mocnější jsem, tím méně síly v sobě nalézám. Všechny kurvy tě milují, bídný lotře, a co s toho? Nevzdechneš ni po jedné! K čemu taky, lepší být impotentem. Ale ty jím nikdy nebudeš! Kuchařek je po světě hodně, ale číšnice jsou lepší. A nevěř slibům, žádný nikdy nedodržím, huspenino! Milovat se nebudu, protože mě to strašně nudí, ale spát budu s každým na požádání a peníze ti budu nosit. Hloupý člověče! Ani nevíš s kým ses celou tu dobu bavit. Ale stejně řekni, byla to dlouhá doba, vid? Jsi teď opravdovej frajer, frajere, dlouho ses držel! Ale teď si můžeš dát do nosu, kolik jen sneseš, pse! Děvky chodí i zadarmo.

To prej bylo zeleně. A na konci červeně:

I LOVE YOU A LOT !!!

A Petr dodal: Takže po přečtení jsem se do L.B., kterou již dlouho miluji ze vší síly, zamiloval znovu, o to mocněji. Bídu už jsem viděl jenom jednou. Učila se polsky a mluvila polsky. Skoro jsem jí nerozuměl; možná tenkrát, už, mě poprvé napadlo, že měl bych žít v chýši v lese. Už jsem tam nechtěl.

V továrně jsem dal výpověď. Změnil jsem názor na okupaci a rozhodl se, že přece jen radši půjdu studovat. Altmann mi to ale nepodepsal – když prej, tak za 6+1 měsíců. Tak jsem skočil na psychiatrii a prohlásil, že mívám deprese z technickýho prostředí a pod vlivem stereotypů mě pronásledují myšlenky na sebevraždu, a díky moudrosti doktorky Štěpánkové jsem rozvázal pracovní poměr ze zdravotních důvodů. Brány Staliňáku se pro mě na věčné časy uzavřely. Abych se pomstil, ukradl jsem „Schéma výroby polypropylenu“, což byl asi 6 metrů dlouhý technický design, kterej jsem chtěl darovat Brožovi, kdyby si pro něj přijel. Těšil jsem se na dovolenou; v kanceláři jsem si balil věci, když najednou zazvonil telefon. A byla to Linda, že ať prej všeho nechám a okamžitě přijedu, right now!, a že do telefonu to nejde, že až v Praze mi všechno vysvětlí. Byla tak urgent, že jsem neváhal a jel; viděl už jsem se lítat po nějakých komisích – ale Brož byl ve vazbě.

Měl za sebou asi patnáct aut, pár bytů a naposled vykradl prodejnu Fotografie, kde uloupil 480 kinofilmů, a když se následně vbourával do sousedního antikvariátu, chytli ho policajti za nohu. Byl prej pissed, říkala Linda, a hájil se tvrzením, že doma nemá co číst. Na VB to neplatilo, a protože byl v podmínce, putoval do cely. A Linda byla u výslechu, ošklivá prej zkušenost, taky směšná, protože Brož ji uvedl jako svou jedinou příbuznou, vzdálenou sestřenicí, protože chtěl, aby bydlela Na Perštýně, protože chtěl, abych měl kam jezdit. Můj méno do protokolu neuvedl; jinak prej ochotně vypovídal, mluvil hodně a sám a říkal, i co nemusel. Hrozilo mu až 5 let vězení. (Dostal tři roky.) Linda byla zoufalá, že se to stalo – dělo, cítila se podvedená, možná i nešťastná. Měla Petra pořád ráda, poslední skoro 2 roky prožila vlastně jen s ním, ale už mu nevěřila. Já už pro něj nejsem, opakovala. Nechci. Nebudu. Za pět let už budu někdo jiná...

Seděli jsme Na Perštýně, naposled, protože byt patřil nějakýmu Brožovému známýmu, kterej ho Petrovi kdysi půjčil za nějakou protislužbu, sám bydlel u milence o patro výš, a teď,

když tu Petr nebyl, ho chtěl pronajímat. Linda ho měla vyklidit a vrátit. Na vyklizení toho moc nebylo. Pár košil, triček, spodní prádlo. V kapse velikej klíč od ničeho. A Linda byla sama a zaražená, rozpačitá, když tady Petr nebyl, a já věděl, že ode mě čeká nějakou pomoc, ale nevěděl jsem, co bych měl udělat ani co říct. A tak jako jsem za ní jezdil do Prahy, přijela za mou párkrát i do Ústí; a jednou v noci, když jsme se vraceli z Podhradu na kolej, bylo nás asi 12, svítil trochu měsíc, všechno bylo fajn, šli jsme přes zdymadla – tak L.B.B.L. mě najednou chytila za ruku a vtáhla mě železnýma dveřma do jednoho z pilířů, k těm ohromným řetězům tam, a stanula proti mně, vzpřímila se a pohlédla mi do očí. Dívala se. Docela dlouho. A potom, s těma hlubokýma očima upřenýma, si vyhrnula tričko až ke krku, obnažila se a nabídla mi holý řadra. Dotkl jsem se jich, Lindu Blanche políbil, a pak ji vzal za ruku a spěchal s ní za ostatními. Perštýn byl opuštěný, tichý, jen zvenku občas zaskřípěla tramvaj. Linda už nikomu nepatřila. Dívala se na mě temnýma očima, ale dívala se možná někam do dálky, pryč, a řekla, že tady ještě naposledy přespí a pak se na všechno pokusí zapomenout. A vstala a zeptala se, jestli se s ní chci milovat. Dlouho jsem mlčel, neodpovídal, nic neříkal. **Linda. Brož. Bída. Láska.** Odešla do vedlejšího pokoje. Byla skoro půlnoc. Chystal jsem se spát. Ale odvedle se ozvaly podivný zvuky – jako by se zvolna otáčel porouchanej větrák. Chvilí jsem poslouchal, a když zvuky neustávaly, otevřel jsem dveře. Blanche stála nahá před zrcadlem, v ruce držela dŮtky a bičovala se. Na kůži měla rudý pruhy. „Lick my love pump, will you,“ řekla.

Měla 2 roky do maturity.

Stroj letu 505 na lince Praha–Paris byl naváděn k final approach. Too much traffic. Another round. The dark-eyed Ms in blue, née Bastiani divorced from Anděl to be married to Leef, s úlevou vydechla. The baby was born.

Autobusová čekárna

Bylo takový horko, že mouchy v letu omdlévaly a kapaly na zem, kde se teprve s podvečerem sbíraly a přicházely k sobě, když unikly osudu oné jedné nešťastnice, která skončila rozplácnutá v narudlém okru Byňdova slunce, v němž se krátce poškvarila a měla to za sebou. Byňda stál před stojanem jak Olympan a byl šťastnej, že se mu do obrazu vkomponovala nefalšovaná jihočeská moucha. Fousy mu zářily planoucí mědi.

Papin byl taky šťastnej, protože maloval vždycky jen barevný skvrny, duhový kolečka, protože nosil tlustý brejle, protože skoro neviděl, protože v dětství prodělal nějakou záhadnou nemoc, která ho takhle zanechala, byl slabej a neduživej a k nemocem náchylný, protože to měli v rodě, a dneska to měl ve Vlkovicích ideální, protože jak se vzduch tetelil a sluníčko pálilo jak divý a silnice čerila se rozteklým asfaltem, nikdo vlastně skoro nic neviděl, jen Papin. Stál kousek od Byňdy, přes strouhu vymletou v polní cestě dávnými lijáky, mhouřil oči za brýlema a trefoval se štětcem do plátna; zatímco Byňda omalovával stodolu a žlutý pole, a rybník a nebe modrý jako šmolka (s jediným hrozivým mráčkem, kterej se dávno rozplynul), zpodobňoval on cosi jako hrušku za cedulí, kolem níž jsme zatáčeli při výpravách do Štěpánovic. Vypadal jak Číňan ve svém kloboučku, a jako černý slzy kolem něj pršely mouchy v tropických přilbičkách.

Obrys nemaloval. Čekal na světlo, až vpodvečer krajina nabyde zřetelnějších rysů. Leželi jsme ve stínu pod křížkem,

lípy nám svěšenýma korunama mlčely nad hlavou, četli jsme si a chrastily nám jazyky.

„Jak můžeš zabít někoho, kdo už je mrtvej?“ zeptal se Obrys a zvedl hlavu od knihy.

„Já takhle zabíjel jednou kočku,“ řek jsem, „kotě vlastně, který se něčím otrávil a blilo bílou pěnu. Pak, s tou pěnou na držce a pootevřenou hubou, se skelnýma očima, leželo pod gaučem. Černý kotě. A mně bylo devět a nepoznal jsem, že je mrtvý, a tak abych mu zkrátil utrpení, mlátil jsem mu, než jsem ho vyhodil do popelnice, hlavou o víko, držel jsem ho za zadní nohy a ono už tuhlo. A jak potom dopadlo na dno, tak jak táta vybíral den předtím saze z komína, zved se mrak černýho prachu.“

„Já myslím lidi, vole. Normální lidi.“

„To tak ve vzpomínkách.“

„Co to je?“

„Že pak třeba zjistíš, že nějaký tvůj příbuznej nebo známej, nebo přítel, kterej umřel, byl větší kurva, než sis myslel, a máš pocit, že bys ho nejradši zabil.“

Obrys se natáhnul po patce chleba ze včerejška, ale byla moc daleko, tak se na ni jen lačně díval. Země hojnosti.

„Jo. Nebo jsi to věděl a zabil ho v sobě dřív, než stačil chcípnout. A pak jsi tu svinu potkal živou zase. Kurva, to je horko!“

Lahváče jsme měli prázdný. Zved jsem se a trmácel se do boudy. Tam jsem zpod lopat a hrábí a prken a sudů vydoloval poslední čtyři, byli jsme zas na suchu; vzal jsem taky mísu a chleba a konzervu a všechno ostatní potřebné pro přípravu oběda a odnes jsem to ke křížku. Tam jsem odšpuntoval piva a přešel výhní k malířům.

Byňďa zvrátil hlavu, poděkoval pohledem, zabrbľal a zaklokotal, a vyprázdněnou láhev uložil k nohám, ke kufříku s barvama, kde zacinkala. „To je na chcípnutí,“ řekl. Řek jsem, že za chvíli bude jídlo. Řeknul, že by tam chtěl mít ještě komára. Tajemství tvůrčího procesu.

Papin měl taky kufr s barvama. Jenomže jemu se flašky nekácely. Zvláštní. Řek, že je to na chcípnutí, a já v jeho brejlích

viděl rotující kolečka. Řek jsem, že bude oběd. Řek, že je skoro hotovej.

Doploužil jsem se zpátky ke křížku a otevřel vepřovou konzervu. Vyklopil jsem ji do misky a začal krájet cibuli. Obrys poznamenal, že mrtvej vlastně nejdřív nebyl, zabili ho živýho. Pak jsem přidal kečup a vajíčko a koření – „Nešetři s tím pepřem, kurva,“ radil mi Obrys, „když už není tabasco,“ –, načež jsem to všechno v misce lžící čtvrt hodiny promíchal, a humr byl na světě. Nakrájel jsem chleba, krajíce tím darem tlustě pomazal a rozložil je na Kristovo podezdívce. Sroloval jsem spacáky, aby bylo na čem sedět, a zařval jsem k obědu.

Cítil jsem se spokojenej. Jižní Čechy se mi nakonec náramně zamlouvaly. A nebylo to jen tou malebnou krajinou s kilometry luk a polí, slzama rybníků a řadama ovocných stromů podél bílých silnic – bylo tu i něco jinýho, co vonělo a dechalo atmosférou, byl tu zvláštní duch.

Když mi Byňda v Ústí, na konci zkouškového říkal, že v červenci jede jako každej rok s kámošema někam k Třeboni malovat, a že bych moh jet s nima, moc se mi teda do nějakýho Bramborova nechtělo, ale když nepřestával vykládat o tom, jaký maj ve Vlkovicích dva báječný domy s obrovskou zahradou a že hned za rohem je hospoda, a že vždycky se tam najdou dvě tři kamarádky poblázněný do umělců, a že brácha mu půjčí auto a Samson že má modrý zátky, řek jsem si Proč ne, můžu je při tom malování fotit nebo psát třeba přírodní lyriku, což jsem nikdy nedělal, a jel. Cesta byla dost děsivá, protože auto, původně na export, mělo pravostranný řízení a Byňda s ním jezdil zásadně vlevo, protože jinak prej čumí furt do příkopu, a tak dělal Anglii a do příkopu čuměl, jen když jsme museli někomu uhnout. Ale dojeli jsme. Z domů se vyklubaly dvě cestářský boudy kus za vesnicí, zahradou myslel Byňda asi smetiště, kam jsme chodili srát, a hospoda nebylo nic jinýho než chlápek, co přivážel na kárce bedny lahváčů, který pak prodával ze sklepa sousedům, protože hospoda ve Vlkovicích nebyla. Ale měly modrý zátky, to zase jo.

Tak jsem noremcal. Nic nám koneckonců nescházelo. V jedný boudě bylo seno, takže když přšelo, mohli jsme spát nebo se povalovat v ní, mezi prknama dovnitř sice zatejkalo, ale dalo se to vychytat, a navíc skoro nepřšelo a i v noci bylo horko, tak bydleli jsme před boudama pod křížkem, jakejch bylo po okolí rozeseťo plno. Tenhle stál pod čtyřma starýma lípama na pohodlný vyvýšenince porostlý hustě trávou, a jeho podstavec nám sloužil jako univerzální kus nábytku. I v největších parnech pod ním vládnul příjemnej chládek. Proleželi a prokecali jsme tam celý dny. Malíři leckdy ani nevyraželi za prací do pleněru, čili za cestu vedoucí svažité takovým poloúvozem od smetiště nebo na druhou stranu k silnici, ale stojany ráno vztyčovali přímo pod lípama ještě ve spacákách, a stojíce kymácivě tvořili Pohledy od křížku, zatímco já fotil jejich ksichty. Obrys čekal na světlo. Večer jsme někdy rozdělali oheň z kusů dřív už všelijak použitejch prken nebo klád, co se válely všude kolem, a my po nich skákali, až byly na třísky, a opejkali pak nakradenou kukuřici, mladou a měkkou; většinou jsme ale nic nerozdělávali a razili rovnou rovnou do hospody, kde nám dali jíst a pít.

Nejlepší to bylo ve Spolí, tam jsme prošli branou selskýho baroka, a vprostřed dvora holubník a slepice a husy a tak, hovna, a v hospodě taky tak, nikde ani noha. Hospoda byla spíš jizba, kde asi dřív někdo bydlel, zatmavělá jizba se starým nábytkem dýšícím kyselostí věků. Ticho a hodiny; prázdno a čas. Pak ale Papin zbystřil, protože v okně uviděl bábu, která za plotem za pumpou mlátila klásky. Vykřikli jsme a ona nám přišla nalít; a jak ta pípa zasyčela, začali se sbíhat lidi. Nakonec jich bylo asi třicet, zhruba Spolí. Zpívali a hráli na housle, a byl to fakt skvělej jihočeskej večírek, jenže to bylo daleko, byli jsme autem – a Byňďa cestou zpátky nutil dělat Anglii i ostatní účastníky řídkého silničního provozu.

Blíž jsme to měli do Libína, tam jsme chodili pěšky. Dobrý místo, před vesnicí nádherná křižovatka prohrátých silniček, nádherný, když padal soumrak, a vesnice sličná, obsluha

vzorná, ale měli jen konzervy, s otvírákem sice, ale samý paštiky, takže v Libíně jsme byli za tu dobu celkem jenom párkrát.

Nejvíc jsme chodili do Štěpánovic. To byly asi tři kilometry mezi zakrslejma hruškama nebo švestkama nebo co to bylo – silnice vedla skoro rovně, mírně se vlnila, a vždycky, ať už to bylo v jakoukoli hodinu, denní či noční, jsme na ní potkali stejného chlápka, kterej tlačil kolo; kolo skřípalo; teprve těsně před vsí, oblita zlatavým obilím, se stočila k ceduli se jménem obce a my přešli mostek s dřevěným svatým, asi Štěpánem; měl hvězdnou svatozář a roucho až k zábradlí, čouhaly mu jen špičky. Když jsme se vraceli, Byňda ho vždycky pozdravil nějakou mantrou. Hospoda byla dobrá, už nás tam znali, tak se ani nedivili, a byli to fakt milý lidi, většinou, a tak možná tady jsem začal nějak chápat, proč Byňda a Obrys a Papin sem do Jižních Čech jezdí malovat, když všichni byli přece z Loun, kde kolem je nejkrásnější krajina na světě, a ne že by ji měli zmáklou, proč se sem každý léto tolik těší a proč tu vždycky hnijou skoro dva měsíce. Něco jako klid nebo pohoda, jednoduchost, nefaleš, i když lidi jsou všude stejný svině, když na to přijde, něco jako minulost, jiný barvy. Ztrískali jsme se tam ve Štěpánovicích vždycky pěkně, dali si nakládáný rybičky nebo sekanou, a cestou zpátky jsme potkali chlápka, kterej tlačil kolo.

Ten den jsme se ale rozhodli, že půjdeme do Zvíkova, to bylo na druhou stranu, jako na Budějovice, že je tam prej skutečná „restaurace“, říkal jeden cestář. A tak když jsme sežrali humra a trochu se okoupali ve Vlkovickém rybníku, vzal Byňda flétnu a vyrazili jsme.

Zabírali jsme celou šířku silnice. Nic nejezdilo. Vpravo bylo pole s kukuřicí, vlevo oves, silnice vedla nahoru a zase dolů a byla ještě teplá, sluníčko před náma zapadalo. Do Zvíkova to bylo o trochu blíž než do Štěpánovic, a tak za slabou půlhodinku jsme vcházeli do vesnice. Byla tichá, jako po vymření. Na bílý autobusový zastávce visel plakát oznamující, že za měsíc budou dožínky, jízdní řád byl i tady urvanej; na rybníčku vedle plavaly dvě kachny, chalupy za ním svítily do šířání

a my měli nádhernou žízeň. Hospoda čekala na návsi, a byla to fakt restaurace, měli i ubrusy. Sedli jsme si proti pípě a okouzleně pročítali jídelní lístek. Hostinský, tlustej, červenej chlápek se zástěrou a umaštěnou čepicí, před nás postavil první půlitr.

„Na zmar!“ připili jsme si a hostinský před nás postavil druhý půlitr.

Lokál byl skoro prázdný, jen pod obrovským obrazem s kostelem a horama a divokou zvěří sedělo pár dědků nad hrobem u štamgastskýho stolu, a dva asi osmnáctiletý burani hráli kulečník. Z rohu na ně čuměly dvě evidentně se nudící holky.

Dali jsme si knedlíky a srnku na smetaně a hned nám bylo líp. Papin chtěl ještě guláš, ale ten už došel, tak měl smůlu. Dědkové se hlasitě hádali, kdy byla v Budějicích znárodněná tužkárna. Řvali jak pominutý.

„To by mě zajímalo,“ řekl Obrys, „kdo z nich první umře?“ Nezapřel v sobě filozofa. „Jestli se to dá nějak poznat?“

„To se nedá poznat,“ řekl Byňďa jako budoucí učitel. „To by museli vědět oni taky. A vědět můžeš skoro všechno, ale tohle ti nikdo nepoví. A i kdyby to věděli, stejně ti to neřeknou, aby to neslyšeli. Každopádně to maj za pár. I když tady jsou asi lidi zdravější, vzduch, mlíko. Samson. Tak žijou dýl.“

„To spíš kdo z nás první umře,“ řek jsem. „Protože někdo bude muset bejt první.“

„Leda bysme se rozmlátili, až pojedem zpátky,“ řekl Byňďa. „To bysme šli všichni najednou; třeba usnu...“

Kecali jsme a venku se setmělo, hostinský rozsvítil zahnojený lustry. Burani dohráli a seděli teď s holkama a čuměli na ně.

„To je ale krásná holka,“ řek Papin. Myslel asi tu černovlasou, protože ta druhá teda krásná nebyla. „Na to, že je z takovýhle vesnice...“

„Možná je tu na prázdninách. Možná je tu u babičky a bydlí třeba v Budějovicích.“

„Ta je místní,“ řekl Obrys. „Podívej na ty ruce. To jsou ruce venkovanky. A ty kozy. Krev a mlíko. Vsadím se, že si neholí píču a chlupy se jí derou z kalhotek jak roští.“

Jako by věděla, že mluvíme o ní, holka se po nás otočila a já se potkal s jejíma očima. Takový oči jsem ještě neviděl. Ani nevím, co v nich vlastně bylo, ale bylo to zvláštní.

Pak jsem ji potkal na chodbě u hajzlů, když jsem se šel vyčkat. Opírala se tam v tom smradu o zeď a čekala na tu druhou, která hlasitě chcala za dveřma. Byla tak o půl hlavy menší než já, celkem štíhlá, ale takovej ten typ ženský, která dlouho štíhlá nezůstane, kozy se jí dmuly nádherně pod bílou blůžičkou a měla žlutou sukni, krátkou nad kolena. A já zas uviděl to něco zvláštního v jejích očích.

„Ahoj,“ řekl jsem.

Trochu se jakoby usmála a naklonila hlavu. Byla nadraná.

„Že jsem tě tu ještě neviděla?“

„Taky jsem tu ještě nebyl,“ řekl jsem a podivil se, co to žvaním. „Jsme tu poprvé, ve Zvíkově.“

„Ne naposled?“

„Těžko říct,“ řekl jsem.

„Jste z Budějce, jo?“

„Ne. Z Loun, a tak. Dlouho už tu nebudem.“

„Kde jako?“

„Tady kousek. Ve Vlkovicích. Jsme tam v těch dvou budách na konci. Můžeš se přijít podívat.“

„Aby jsi mi natrh kundu, co?“

Zasmála se a zmizely v lokále.

„Chrousti,“ říkal Byňďa, „jedině chrousti. Havran sice může bejt starej jak Metuzalém, ale nakonec to má stejně předem spočítaný. A želva je blbá. A papoušek taky, tomu nakecáš, co chceš. Slon si akorát hodně pamatuje, ale komu co poví? Ne, nejdýl žijou chrousti. Žijou vlastně furt.“

„Co ti poví chrousti?“

„To by ses divil!“

Hospoda pomalu zavírala. Dědkové se začínali trousit do pelechů, odešli burani s holkama. Čuměl jsem za černovláskou. My ještě ukecali hostinskýho o poslední a pak jsem se zvedli taky.

Venku se holka opírala o zeď a čekala na mě. Myslel jsem, že s náma půjde do Vlkovic, ale ona, že je to daleko a kdesi cosi, sotva taky stála, a dopotácela se s náma jen k tý autobusový čekárně u rybníka a vešla dovnitř. Řek jsem malířům, že je doženu, a šel za ní.

Okýnkem dovnitř svítil měsíc. Holka se mi dívala do očí. Tak divně, dlouze, jakoby poplašeně, s údivem... Vyhrnul jsem jí sukni a stáhnul kalhotky. Poplácával jsem ji po prdeli. Svlíkla se do naha.

Byly tam dřevěné lavice, holka si na jednu lehla a roztáhla nohy. Čekala. Byla fakt nádherně chlupatá, takový chlupy jsem neviděl, černý jako její vlasy, kudrlinkový, jak mechovej polštář v lese..., kozy jí, bledě bílý, trčely a stály, jak ležela a chtěla, a něco jako šeptala, koukala mi do očí. A já se jí ani nedotknul. Nějak jsem najednou nemoh. Možná byla příliš blízko, nebo daleko, jak se tam přede mnou rozvírala, cítil jsem, jak jí voní rozkrok. Zeptal jsem se, jak se jmenuje. Řekla svoje jméno. A já v tu chvíli věděl, že jsem přišel o Jižní Čechy.

Oblíkla se a já, že ji dovedu domů. Řekla, ať jdu do prdele, že si myslela, že to bude hezký. A v očích už nic neměla.

V rybníčku se třpytil měsíc. Vzala to doleva, zpátky do vesnice, a já vyrazil druhým směrem.

Malíři čekali na mezi. Byňďa hrál na píšťalu Putimskou bránu, Obrys s rypákem vnořeným do skicáku kreslil noc a Papin ležel na silnici v objetí s jedním dědkem, kterej to nezvládnul domů.

Zeptali se, jaký to bylo.

Řekl jsem, že jako vždycky.

Tady, řekli, ti dá každá.

Šli jsme tmou, bylo ticho, silnice už vychladlá, a nad polem s kukuřicí visel měsíc, nad hlavou hvězdy, a ticho bylo hluboký, lačný zvuku, čekající, doufající, znící touhou, ticho spících zvířat; a pak se před náma ozval skřípot, rytmické povrzávání jako hlas nějakýho nespavýho ptáka, a ze tmy se vynořil chlápek tla-

čící jízdní kolo. Měl na sobě dlouhý kabát, přes rameno něco jako pytel a na řídítkách pověšenou otlučenou bandasku. Šel, jako by nás neviděl, mlčky nás minul a tlačil to své kolo dál ke Zvíkovu. Zvuk se zvolna vytrácel. Byňda písknul na píšťalu a já nevěděl, že bude první.

Když jsme se ráno probrali, sluníčko stálo tak na desátou a na kameni v trávě seděl cestář – vysloužilý cestář, starej chlápek, možná 80, kterej pořád ještě bloudil kolem a záplatoval silnice, na ohni si u nás rozehrával asfalt v kýblu, co měl v boudě, z kamení roztloukal šterk, a bral si lopatu a hrábě nebo vidle, nebo kosu, když šel sekat trávu po příkopech, a občas se stavoval na lahváče. Když viděl, že jsme se probudili, rozveselil se a začal nám vyprávět, co se mu přihodilo asi před padesáti léty, jak mu málem shořela huba, když na něm chytly šaty někde pod nějakým stromem, jak ho skoro hasili, a jak teprve v hospodě, co stávala až někde u Cerekve a co už dávno nestojí, přišel k sobě.

To jsme přesně potřebovali, takovýhle probuzení. Měli jsme nádhernou kocovinu. Málem jsme si ani nepamatovali, kde jsme včera byli. Cestář měl žízeň. S Obrysem jsme vzali prázdný basy a šli je vyměnit za plný. Pak jsme otevřeli piva. Cestář se napil. Bylo mi tak blbě, že jsem moh lítat. Cestář měl pohled nebeského psa. Řekl, že dneska bude taky horko, ale že dlouho už to nepotrvá a horko pomine.

„U kapličky,“ řekl, „kvákaj žáby ještě ráno a čolci se nehnou od dna. Takovýhle počasí bylo, když jsem pohřbil první ženu,“ usmál se při vzpomínce. „Pekla nejlepší vdolky na světě. Ta druhá už to tak neuměla, tuhly jí povidla. A tamta je nepekla vůbec. Neměla na to tu trpělivost. Ta chtěla bejt vždycky hned hotová.“ Vytáhnul kapesník velké jak malý prostěradlo a otřel si jím čelo. „A že v Milíně bejvaly pohřby!“ řekl a vyprávěl o koních a smutečních postrojích a pérovaným voze, o věncích a zástupech, který šly v průvodu, o skocích do hrobů a hostinách, kam se všichni nevešli. „Stálo mě to majlant!“ řekl a Byňda se šel vysrat. A cestář vyprávěl, jaký to bylo, když se místo asfaltu

používal ještě jenom šterk, nebo někde kostky, že cesty se zdály nějaký jiný, tak jako živější, ale že stejně vedly stejně, a pak dopil a rozloučil se a pomalu šel. Otevřeli jsme si další piva a už to bylo lepší.

Když se Byňďa asi za třičtvrtě hodiny vracel, vynořil se nahore na cestě, na tom obzoru proti nebi jako nějaká figurka z loutkového filmu. A našel na skládce kolo, obrovský loukotový kolo od nějakého žebřiňáku, a koulel ho, jak scházel ke křížku, vedle sebe. Bylo mu skoro po ramena. A on vypadal jak Bůh s tou svojí ježatou palicí a trčícíma fousama, v tom od barev pokecaným tričku a džínsech ustrížených nad kolena, jak valil to kolo jako obruč dějin, který určuje a který nekončí a nezačíná, jako kormidlo osudů a životů a smrtí. Sáhnuł jsem po foťáku a udělal asi pět záběrů. Jak se Byňďa přibližoval a zvětšoval, byl čím dál lidštějši, a když se dole zastavil a já ho vzal z profilu, jak hrdě stojí s kolem po boku a hledí do dálky, vypadal spíš jako loupežník. Položil kolo do trávy a nikdy už ho nezved. Ale ty fotky, když jsem je pak doma zvětšil jako úzký výřezy, byly to nejlepší, co jsem si z Jižních Čech přivez.

„Ty sraním promarníš snad půlku života!“ prohlásil Obrys.

„Život je stejně moc dlouhej,“ řek Byňďa.

„Za chvíli bude zas horko jak v prdeli.“

„A bude po ptákách,“ řek Papin a sbalili se a šli malovat.

Já si vzal foťák a blok a vyrazil jsem za inspirací. Přírodní lyrika se mi nedařila. Nedařilo se mi ani cokoliv jiného. Obvykle jsem došel do nějaký hospody, kde jsem si dal pár piv a popsal pár papírů, který jsem pak vyhodil, a šel zpátky ke křížku. Cestou jsem fotil.

Tentokrát jsem zamířil kolem rybníka k silnici, která měla výst k nějakým Slavošovicím, jak jsem aspoň vyčet z mapy, co jsem měl půjčenou od Byňďy. Ale šel jsem už dvě hodiny a Slavošovice pořád nikde. Horko bylo na padnutí. A krajina už byla trochu jiná, možná i malířštějši, zdálo se mi, než kolem Vlko-
vic, začínaly lesy, takový ty remízky se jak temný chomáče ob-

jevovaly v polích a v dálce, trochu zamlžený, čněly modré hory, po nebi se táhly bílé šmouhy. Říkal jsem si, že budu snad už v Rakousku, a tak jsem se obrátil a šel zas, kudy jsem přišel. A fotil jsem sám sebe jako stín na silnici, natáhnul jsem levou ruku s roztaženými prsty, a pět, čtyři, tři, dva, jeden, odpočítával jsem, aby to bylo zajímavější, tak fotil jsem se jak pocestný bez tváře.

Když jsem dorazil ke křížku, byl skoro večer. Malíři měli už sežranýho humra, můj díl mi nechali, a opřený o podstavec schly krásné obrazy. Obrýs zpodobnil toho zajíce s prasklým břichem, co hnil v trávě za příkopem, Papin maloval ptáky třepotající se v tetelícím se vzduchu, a Byňďa měl zas tu samou stodolu jako včera, jen dneska s komárem. Vyprávěl jsem jim o Slavošovicích.

A nešlo se do hospody, protože jsme chtěli dělat oheň, protože jsme měli buřty, protože nám je tady nechal cestář, protože věděl, jak jsme věčně hladoví; tak jsme naštipali pár prken a já je podpálil pomocí papírů vytrhanejch z bloku. Pak jsme seděli, žrali opečený buřty a dávali bacha, aby od jisker nechytly boudy.

A malíři mluvili o malování, a že se bude muset zajet do Budějovic pro nějaký dva štětce a žlutou, která dochází, a že van Gogh nebyl šílenec, že možná ani není mrtvej, a taky pro pár vepřovek a kečup, a totální realismus že neexistuje, protože realitu nikdo nezná – a byl to takovej divnej večer, ochlazovalo se, i když jsme seděli u ohně, cítili jsme studenej a vlhký dech země vanoucí z polí. Plameny šlehaly tmou čím dál černější. Blížila se bouřka. A já najednou věděl, že zítra budu spát doma.

Když začalo pršet, zalezli jsme do boudy. A byly hromy a blesky a kapalo nám na hlavu, spacáky jsme měli ráno provlhlý a před boudou zbyla po dešti louže. V druhý boudě zbyly v base lahváče. To se nám tu nestávalo.

Den jako stvořenej pro cestu do Budějovic. Jenomže Byňďa nenastartoval auto. To se naopak stávalo skoro vždycky. Tak si zase lehli a já, že teda jedu sám. Ve Vlkovicích nic nesta-

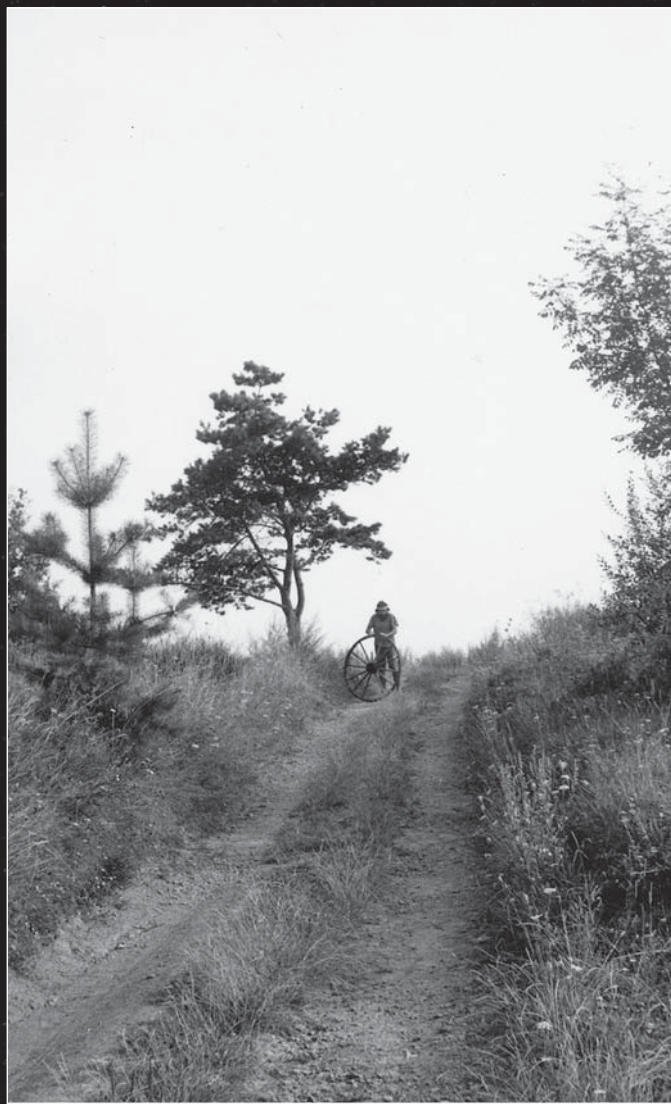
vělo, musel jsem do Zvíkova. Rychlík mi z Budějic odjížděl až někdy večer, takže ve vsi nějaký autobus určitě chytím. V jedenáct jsem měl sbaleno a moh jsem jít. Vzal jsem bágl, rozloučil se a vykročil.

Silnice byla mokrá, louže se kabonily šedým nebem a valník za traktorem, kterej je rozstříkoval, smrděl hnojem. Mouchy za ním lítaly jak šílený, bzučely a vrhaly se mi do ksichtu. Bylo dusno, bouřka nebyla z těch, co jen pročistí a očerství vzduch, tohle bylo na dýl. Nad silnicí, nad poli, nad celým krajem visela pavučinková clona zvolna se rozpouštějícího rubáše. Než jsem došel do Zvíkova, začalo poprchávat.

Čekárna byla opuštěná, prázdná. Sed jsem si na lavici a čekal na autobus.

Beruška

Hned v říjnu, na začátku třetího, mi dala jedna holka z Liberce, co nastoupila do prvního, a dávala mi pak skoro denně, takže brzy už se mnou na koleji vlastně bydlela. Byňďa se 13. září zabil u mladý Boleslavy (ani jsem nevěděl, že ji znal, a že jsem ho znal hodně dobře), a tak mě překvapilo, když na dveře jednou večer zaklepala jeho beruška, Béra, jak jí říkal, jinak Renata. Věděla přece, jako všichni, že jeho postel je tu prázdná – prozatím tedy, čekal jsem, kdy mi sem někoho dají; že prej si jde jen pro nějaký svoje věci, který tu má zpřed prázdnin. Bylo mi to sice divný, protože všechny věci, co tu po Byňďovi zbyly, si před tejdnem odvez v pronajatým mikrobuse jeho brácha; a nebylo jich zase tolik: dvaadvacet obrazů, stojan, 3 košile, kytara, šmytec, kartáček na zuby a zimní boty, džíny měl tam. Nic jinýho tu po něm nezbylo. Ani po Renatě. Ale pozval jsem ji samozřejmě dál; aby taky ne – vždyť dva roky jsem s ní víceméně bydlel taky.

Byňďa už s ní do Ústí přišel. Oba byli z Loun a chodit spolu začali už na gymnáziu, když Byňďa zjistil, že existují holky. Často mi říkal, že si byli souzený; častěji se ale choval jinak, naříkal a mručel, že mu všechny berušky můžou políbit prdel. Ale opravdu ji miloval a já to věděl. Po maturitě se oba přihlásili do Ústí na pajďák, on na češtinu a výtvarku, ona na nižší stupeň s hudebkou. A já s Byňďou dostal dvoják na Vaňově, číslo 19. Renata měla taky kolej, ve městě, ale pobývala tam zřídka, protože oni byli už stará láska a tak nějak zvyklý na sebe. Až jsem si kolikrát říkal, že i jedený ženský je na dva chlapy moc.

To jsme třeba přišli ze školy, nebo z bufetu, takový utahaný, že si jako lehnem a budem si číst nebo poslouchat nějakou muziku – ale Renata, že to teda ne, půjdeme do kina. Tak jsme šli. (I když pak sama uznala, že to jsme radši mohli zůstat doma.) Nebo jsme chtěli jít do hospody v 7, ale šli jsme v 8. Děsně nás krmila: dělala takový zelený zeleninový saláty s malejma kouskama masa, lila na to bylinkový mlíko, a my to vždycky museli všechno sežrat. Taky jsme museli uklízet, ponožky do skříně třeba, i když jsme si je ráno stejně zase brali, knížky do knihovny, kytaru do rohu... A jednou, když přišla, když jsme ji nečekali, to málem nepřežila, když jsme neustlali a Byňda nechal v tom bordelu na posteli pánev s nedojezenějma vajíčkama, červenějma od tabasca, který není zdravé.

Když tam nebyla, tak jsme si užívali. Jenže Byňdovi se stej-skalo.

Byla hezká.

Mít tenkrát ve Vaňově na koleji holku nebyl zas až takovej problém; a kolej to byla krásná, kus za městem, ve svahu nad Labem nad železniční tratí, obklopená kdysi pěstovaným parkem stála ta naše vila, zámeček spíš teda, se salónama, točítejma schodištěma a pokojema obloženějma pseudobarokním dřevem, s kamennou terasou a sošičkama nad zasypaným bazénem, tam dělali jsme pikniky a dívali se na hrad Střekov nad řekou, a na zdymadla a na lodě – prostě jak to tady Schicht nechal, jak mu to vzali. Vždycky jsme si gratulovali, když jsme přišli na „Novou“, což byl třináctipatrovej panelák kousek od fakulty, kde bydleli SSMáci a holky, že my tam bydlet nemusíme. A na Vaňově byli navíc skvělí správci, pan Vácha a jeho neskutečně objemná žena, divný lidi, žádný svině. Když měla přijít kontrola (fakultní výbor mládežníků, podvýbor kolejní výbor), věděli to vždycky předem a vždycky nás včas varovali, takže jsme holkám vždycky řekli, ať zůstanou na „Nový“; to se ale stávalo jen tak asi dvakrát za rok; když kontrola dorazila jednou nečekaně („přepadovka“, chlubil se pak jeden z těch